

AGRU ÎN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplementul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Munca ca pedeapsa păcatului.

Munca împreună cu rugăciune este un mijloc pentru mântuirea noastră, pentru că lucrând și făcând toate cele ce facem, pentru mărirea lui Dumnezeu, câștigăm merite și prin merite harul dumnezeesc ca să putem trăi viață creștinească și fiind moartea cum era viața, cu ajutorul harului dumnezeesc sufletul omului trece pri moarte la viața cea de veci.

Privind însă pe omul păcătos, căzut în păcatul strămoșesc prin protopărinți și păcătuiind el însuși prin multe și mari păcate cu cari îl vatămă neîncetat pe Dumnezeu, — munca este una dintre sancțiunile legilor dumnezeiești, adică o pedeapsă a neascultării și nesupunerei voinței — poruncei — lui Dumnezeu.

Făcătorul cerului și al pământului, când a zidit lumea necuvântătoare, a pus lege tuturor și cercetând omul lucrurile cele mai mari, precum și cele mai mici și cel mai nepriceput poate constata, că toate cele văzute și nevăzute se mișcă ori stau, cresc, se dezvoltă și trec după nește legi precize. Veacurile, anii, zilele, ziua-noaptea, stelele pe cer, viețuitoarele, plantele, mineralele, toate au legile lor speciale primite dela Creator. Toate acestea, putem să zicem că trăesc viața lor potrivit. Toate acestea creaturi neavând voință liberă se fac sunt și trec conform regulilor impuse de Creator.

Știm însă, că după ce a făcut Dumnezeu lumina, după ce a despărțit apele de

sub tărie, de cele deasupra tăriei, numind tăria cer și uscatul pământ și după ce a făcut luminători pe tăria cerului și a umplut apele de tot felul de pești și aerul de paseri mari și mici și după ce pământul a produs toate cele de lipsă, mai pe urmă în ziua a șasea a făcut Dumnezeu pe om, după chipul și asemănarea Lui, pentru care sunt făcute toate.

Dumnezeu după ce a făcut pe om, a făcut pentru el și o grădină frumoasă care s'a numit paradis. În aceea grădină se aflau tot felul de pomi încărcăți cu fructe bune, iar în mijlocul grădinei erau doi pomi deosebiți: pomul vieții și pomul științei binelui și al răului. Și a dat Dumnezeu poruncă lui Adam: „Din toți pomii paradisului să mănânci, numai din pomul științei binelui și al răului să nu mănânci, că în ziua în care vei mânca vei muri.“

Adam era numai singur pe pământ. Ca să aibă și el soție asemenea lui, a trimis Dumnezeu un somn adânc peste el și i-a luat una din coaste și din aceea a făcut femeia. Și a dat Dumnezeu pe femeie lui Adam, ca să-i fie muiere. Adam a numit pe muierea sa Eva, adică mama tuturor celor vii.

Vedem deci limpede, că până când universul întreg — exceptând omul — e creat fără voință liberă și e supus legilor dumnezeiești astfel că merg toate spre scopul defipt de Creator, omul făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu — deci și cu voie liberă — are voia să aleagă, că vrea să asculte de legea primită de Dum-

nezeu, ori să fie neascultător. Deja prima poruncă dumnezească era în una parte pozitivă impunând ca: din toți pomi paradisiului să mânânci, iar în cealaltă parte negativă: din pomul științii binelui și răului să nu mânânci. Sancțiunea — pedeapsa și urmarea — călcării poruncei sună astfel: Că în ziua în care vei mânca, vei muri.

Păcătuind protopărinții în contra poruncei dumnezești i-a zis Dumnezeu lui Adam: „Pentru că ai călcat porunca mea, blăstămat să fie pământul întru lucrurile tale, spini și polomidă să producă ție. În sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământ din care ești luat. Că pământ ești și în pământ te vei întoarce.“

Oare nu avem noi azi prilej abundent de a putea constata, că sentința dumnezească se execută întocmai?

Oare nu vedem noi că omul îngâmfat, când a cugetat, că știind zbură în înălțimi și depărtări fantastice și cu repezeala ne mai închipuită, poate cobori în fundul mării, în adâncimi mai afunzi cași cum sunt de înalți cei mai înalți munți și totuși par că nu știe nimica?

Oare nu putem constata noi fiește-carele dintre noi, că omul îngâmfat, carele a cugetat — cași nebunul în mintea lui — că nu este Dumnezeu și că poate neglija legile Dumnezești, legile impuse de Acela, carele cârmuește toate și poruncilor Căruia urmează întregul univers, soarele, cerul și pământul, toate cele văzute și nevăzute, chiar numai omul s'ar putea emancipa și fiind scos din paradisi pentru păcat totuși ar putea să fie fericit și fără Dumnezeu? Și fără să-I fie ascultător? Și că acest om răsvrătit și îngâmfat care azi e plin de ai și vai și înzadar se adună în conferințe farizee și cărturarii zilelor noastre, așa ziși financiarii-politicieni, naționali și internaționali, economii, sau orișicum s'ar numi ei, înțelepții de azi, — cari numai credință ade-

vărată nu au, — din toate continentele lumii, căutând leacul nefericirii și neliniștii de azi și că ce ar trebui să se facă ca să se întroneze fericirea visată de ei, care fericire pe zi ce merge se preface într'o nefericire generală și disperată până la extrem? Și totuși nu găsec leac și scăpare?

Creștinii activi și membrii Agrului nu au de lipsă să asculte aceste conferințe ale membrilor financiari, nu li e de lipsă să cetească studiile lor nenumărate și fără de sfârșit, li e destul dacă știu și cred, că sunt cuvintele Domnului, cele ce sunt scrise în cartea V-a a lui Moisi, unde zice că: „Dacă tu nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și nu vei împlini toate poruncile Lui, veni-vor asupra ta toate aceste blăstămuri: „Blăstămat vei fi în oraș, blăstămat pe câmp, blăstămate grșnele tale și blăstămate rămășițele tale, blăstămate roadele pământului tău, blăstămat vei fi ieșind și blăstămat intrând. Trimite-va Domnul peste tine foame, lipsă și muștrare peste toate lucrurile tale.“

Deci înzadar ne svârcolim ca și viermele, de acestea pedepse nu putem scăpa numai întorcându-ne iarăși către Domnul și lucrând în numele Domnului, primind toate necazurile cu supunere.

Domnul a pedepsit pe protopărinții noștri pentru neascultare și ne pedepsește și pe noi pentru răutatea și rebeliunea noastră impunându-ne munca, aplicând sancțiunea: „Cu sudoarea feței tale vei câștiga pâinea de toate zilele.“

Iar — munca sfințită prin meritele Mântuitorului răscumpărător — s'a sfințit în creștinism, e o mângâiere în necazuri și prilej de a câștiga prin munca isprăvită conform intențiilor lui Dumnezeu, merite pentru a primi haruri dumnezești și prin haruri dobândite și muncă bine isprăvită — ispășirea păcatelor și mântuire.